

HỒI 525

Long Tuyền Nhai Thượng

Hai gã rời khỏi Tứ Hợp viện, dáo dác phập phồng cất bước đi tới trên con đường lác đác hoa đăng.

Khấu Trọng quay đầu lại liếc cửa viện, cười nói: “Người đoán xem tòa Tứ Hợp viện này tương lai có biến thành một thắng cảnh ở Long Tuyền mà du nhân phải đi xem cho bằng được không? Bởi hai tên lưu manh bọn ta đã từng trú chân ở đây.”

Từ Tử Lăng giễu: “Chỉ có dưới ba tình huống thì người mới được như nguyện, đầu tiên là bọn ta đêm nay không chết, thứ đến là người ngày sau trở thành Hoàng đế, ba là thành Long Tuyền không bị vó ngựa đại quân Đột Quyết giẫm nát.”

Khấu Trọng nói: “Sự khác biệt giữa ta với người là ta luôn lạc quan. Mà người có cảm giác kỳ quái gì không, đâu có ai dám đến Tứ Hợp viện kiếm chuyện với bọn ta.”

Một đám thiếu nữ Mạt Hạt vận y phục hoa hòe đi ngược chiều tới, thấy hai gã ai ai cũng cười ríu rít, chỉ trỏ xầm xì không một chút hiềm sợ, hiển nhiên đã biết bọn họ một là Khấu Trọng, một là Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng nói: “Chắc vì đây là địa phương của huynh đệ Cổ Nạp Đài của người, cho nên không có ai dám tới quấy nhiễu.”

Khấu Trọng không lý gì tới ánh mắt của người đi đường, cười khì: “Người vĩnh viễn khiếm tốn hơn ta, ta lại nghĩ kẻ muốn hại bọn ta sợ Diệt Nhật cung của ta. Ta chỉ ẩn trong thính phòng, bảo đảm bắn chết bất cứ một tên nào dám nhảy vào trong viện. Chỉ có trên đường lớn ăn thông đông đúc người qua kẻ lại như vậy thì Diệt Nhật cung của ta mới không có đất dụng võ.”

Từ Tử Lăng chợt cảm thấy mình thoát ra khỏi con đường lớn huyền ảo, giống như kinh nghiệm trên quý ở Hoa Lâm, tâm tư có cảm giác nắm rõ tường tận toàn bộ hoàn cảnh, gã biết là do mình dưới áp lực đương đầu sinh tử tồn vong cuối cùng đã phá quan từ trong thuật pháp của Sư Phi Huyền, đạt tới cảnh giới của ‘tĩnh trung nguyệt’.

Lúc này nếu có bất kỳ một ai theo dõi, giám thị hay phục kích họ, tất sẽ không tránh khỏi linh giác của gã.

Gã mỉm cười thốt: “Người quả là tinh táo hơn ta, nói đúng lắm! Ví như Thâm Mạt Hoàn đâu thể bỏ qua cho Cổ Nạp Đài huynh đệ, lại đâu thấy hấn đến mạo phạm? Có thể thấy Thiếu soái với cây thần cung từng khiến vô số chiến sĩ tái ngoại uống hận thật đã làm cho địch nhân táng đảm.”

Khấu Trọng hớn hơ: “Lăng thiếu gia tâm tình sao cởi mở quá vậy? Còn võ mông ngựa ta nữa. Khà. Thuận đây hỏi lại một vấn đề.”

Từ Tử Lăng bỗng để ý đến một hán tử ngồi trong quán rượu bên đường, người đó ăn mặc bình thường, nhưng vẻ mặt hung dữ, hai mắt lấp lánh có thần, thấy hai người lập tức cúi mặt xuống, có vẻ như sợ họ nhìn thấy.

Khấu Trọng ghé tai Từ Tử Lăng nói: “Người có thấy tên tiểu tử đó không, ta đoán hẳn là thủ hạ của Hồ Diên Kim.”

Từ Tử Lăng cười khì: “Người không phải có vấn đề cần hỏi ta sao? Trừ phi người muốn cố ý trì hoãn, nếu không đâu có cần đi lo tới đám tiểu lâu la.”

Khấu Trọng cất giọng nói bằng tiếng Đột Quyết: “Huynh đệ cho ta gởi lời hỏi thăm Hồ Diên Kim.”

Người đó lập tức biến sắc, rõ ràng không biết ứng phó thế nào, may mà hai người Từ Khấu đã đi qua.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn nhau cười, vẻ mặt của kẻ đó chính là đáp án tốt nhất.

Khấu Trọng cười nói: “Bọn ta bắt đầu có thể phân biệt mấy loại người Khiết Đan, Mạt Hại mà trước đây chỉ có thể bằng vào y phục bề ngoài mà đoán. Vấn đề ta muốn hỏi thực ra có hơi đường đột, cho nên ta khó mà mở miệng. Trên sự thật cũng không phải là chuyện lớn lao gì, bỏ qua không hỏi cũng được.”

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: “Không ngờ lại có vấn đề như vậy à?”

Khấu Trọng mục quang nhìn tới một đại hán đang đi ngược chiều, xem y phục chắc là người Mạt Hại, thấy hai người, cung kính thi lễ từ xa.

Khấu Trọng vừa hồi lễ vừa nói: “Ta và người đều không phải là người khát máu. Thành thật mà nói, ta hiểu chiến hơn người. Bất quá về chuyện Chúc Ngọc Nghiên cùng Thạch Chi Hiên đồng quy ư tận, người lại tích cực hơn ta. Ta không phải nói tới giết chết Thạch Chi Hiên,

mà là Lăng thiếu gia người không có một chút xíu lòng thương tiếc đối với sự hy sinh của Chúc Ngọc Nghiền, điều này tựa như không phù hợp với tính cách không muốn thấy người ta thương vong mà người luôn luôn biểu hiện."

Từ Tử Lăng lòng an tĩnh, nhẹ nhàng đáp: "Còn nhớ cái thảm kịch đồ sát ở Nam Dương Thiên Khôi đạo trường không? Lúc đó Chúc Ngọc Nghiền thống lĩnh thủ hạ xông vào, gặp đầu giết đó, người vừa hay ra ngoài, cho nên đầu có tận mắt chứng kiến tình cảnh đạo trường biến thành đồ trường! Nhưng ta lại cả đời không quên được. Chuyện này ta chịu hợp tác với Chúc Ngọc Nghiền là bị bắt buộc dĩ phải thỏa hiệp, cho nên đối với sinh tử của muội ta tuyệt không một chút tiếc thương, huống hồ còn có thể trợ giúp tiên tử một tay, coi như là bù đắp bao phen gây tội với nàng."

Khấu Trọng tỉnh ngộ: "Thì ra là vậy, người nói đúng, con người có thể vì biến hóa của hình thế mà không ngừng nhân nhượng thỏa hiệp. Nghĩ lại năm xưa Loan Loan tàn sát hai vị lão nhân gia khả kính Thương Bằng, Thương Hạc trước mắt bọn ta, ta lúc đó trong lòng đã thề phải xé xác Loan Loan ra thành vạn mảnh để báo thù cho hai vị lão nhân gia, sau này vẫn phải vì hình thế bức bách mà thỏa hiệp cùng Loan Loan. Đây giống như mối hận thù thâm sâu như biển cả giữa Hiệt Lợi và bọn ta, thế mà vẫn phải ép Mã Cát đem tám vạn tấm da dê trả lại cho bọn ta."

Từ Tử Lăng hỏi: "Nói đến tám vạn tấm da dê làm cho ta nhớ tới lão Bạt, huynh ấy sao lâu vậy mà còn chưa về."

Khấu Trọng cười khổ: "Sự thật ta luôn lo về chuyện này, chỉ là không dám nói ra."

Hai gã vừa đi vừa tiếp tục trò chuyện. Bỗng có một người từ trong ngõ nhỏ phóng về phía bọn gã. Hai gã lia mắt về phía người đó, người đó chợt khựng lại, hai tay buông xuôi, tỏ vẻ không có ác ý, thì lễ nói: "Thượng cấp của tiểu nhân là Hồ Diên Kim muốn mời hai vị gặp mặt nói vài câu."

Hai gã đều ngạc nhiên. Hồ Diên Kim tìm bọn gã nói chuyện? Có phải mặt trời mọc ở hướng tây rồi không?

Khấu Trọng thông thả hỏi: "Lão huynh không phải là người Khiết Đan mà là người Hán, làm sao bọn ta tin có phải là thủ hạ của Hồ Diên Kim không?"

Người đó chạy đến bên cạnh Khấu Trọng, khẽ nói: "Tiểu nhân là Lương Vĩnh, xưa nay phụ trách việc làm ăn ở quan nội cho Hồ Diên đại gia, Đỗ gia và Hứa gia muốn liên lạc với Hồ Diên đại gia cũng phải cần tiểu nhân là người trung gian, xin Thiếu soái minh xét."

Rồi ho khan một tiếng nói: “Ở Long Tuyền này không ai biết tiểu nhân, cho nên Hồ Diên đại gia sai tiểu nhân là người liên lạc, Thiếu soái và Từ gia chỉ cần đi theo tiểu nhân một lát, gặp Hồ Diên đại gia sẽ biết tiểu nhân không nói dối.”

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Người không nói dối, bởi vì là thủ hạ của Hồ Diên Kim không phải là chuyện quang vinh gì, muốn nói dối cũng phải nói chuyện khác.”

Lương Vĩnh mặt hơi biến sắc nhưng không dám lên tiếng. Khấu Trọng nhún vai: “Nói dối thì đã sao, quá lắm chỉ là một cái bẫy, Khấu Trọng này có chuyện gì mà chưa gặp. Vấn đề là bây giờ ta không có lòng dạ nào đi gặp quý thượng, càng không có thời gian. Thôi người hãy về nói sáng sớm ngày mai mới gặp.”

Hai gã xuất thân từ phố chợ, biết cách ăn nói với người hắc đạo, ngay từ khi mới tiếp xúc đã biết dùng lời lẽ dè dặt đối phương, khiến đối phương rơi vào thế bị động, đành phải lấy lòng bọn gã.

Quả nhiên Lương Vĩnh nói: “Hồ Diên đại gia bảo tiểu nhân đến mời hai vị, đối với hai vị thật trăm lợi chứ không có hại. Chẳng phải hai vị vì số hàng bị cướp của Trác tiểu thư mà đến đây sao? Hồ Diên đại gia đang muốn thương lượng với hai vị chuyện này, đồng thời giải tỏa mối hiểu lầm giữa đôi bên.”

Khấu Trọng bắt đầu thấy khó hiểu, chẳng phải Côn Trục Hoang nói Hồ Diên Kim và Thâm Mạt Hoàn liên thủ nhau đối phó họ sao? Tại sao bây giờ Hồ Diên Kim lại muốn giảng hòa với bọn gã. Gã bất giác nhìn sang Từ Tử Lăng với ánh mắt cầu cứu, Từ Tử Lăng khẽ lắc đầu, tỏ ý cũng chẳng hiểu gì hết.

Lương Vĩnh thấy Khấu Trọng không động dung, bước tới gần khẽ nói: “Thượng cấp của tiểu nhân có thể tặng một món quà lớn, đó chính là đảm bảo Thiếu soái có thể đòi lại món nợ bị phục kích sáng nay.”

Hai gã thâm kưu “bỉ ối.” Chỉ nghe câu này thôi đã biết Hồ Diên Kim cấu kết với Thâm Mạt Hoàn, hơn nữa hai bên đã bàn sẵn kế hoạch, cho nên bây giờ rất có thể Hồ Diên Kim sẽ bán đứng một kẻ nào đó.

Khấu Trọng tỏ vẻ hờn hờ, giả bộ ngạc nhiên hỏi gặng lại: “Quà tặng?”

Lương Vĩnh cười nói: “Nếu Thiếu soái muốn biết thì phải đi gặp thượng cấp của tiểu nhân, thượng cấp của tiểu nhân sẽ nói hết tất cả.”

Y cố ý nhấn mạnh bốn chữ nói “nói hết tất cả”.

Lúc này họ đã rẽ vào Chu Tước đại nhai, phố xá trở nên ồn ào. Từ Tử Lăng bất giác sinh cảm xúc, tuy bọn gã đang sánh vai đi cùng dòng người, là một phần tử của dòng người, nhưng trên thực tế bọn gã đang nắm giữ số phận của người ở đây. Quyền lực này chính là mục tiêu của nhiều người.

Khấu Trọng nhíu mày nói: "Tại sao y chịu giảng hòa với ta? Có điều kiện gì không?"

Lương Vĩnh cung kính nói: "Thượng cấp của tiểu nhân đã nói, không có yêu cầu gì hết, chỉ là biết anh hùng trọng anh hùng, chỉ muốn kết bằng hữu với hai vị mà thôi."

Khấu Trọng chợt dừng phắt lại, quay đầu nhìn Lương Vĩnh, mỉm cười: "Người về báo với Hồ Diên Kim: 'Khấu Trọng ta không khứng giao hảo với phường mã tặc'."

Nói rồi cười ha hả một tràng, cùng Từ Tử Lăng cất bước bỏ đi, để mặc gã Lương Vĩnh kia đứng ngơ ngẩn giữa đường, sắc mặt vô cùng khó coi.

Khấu Trọng quay sang nhìn gương mặt bình tĩnh của Từ Tử Lăng cười hỏi: "Ta làm đúng chứ?"

Từ Tử Lăng gật đầu đáp: "Hồ Diên Kim cũng như bọn người A Bảo Giáp, vì nghe được tin Đột Lợi và Hiệt Lợi đã giảng hòa, nên mới tính làm lành cùng bọn ta."

Khấu Trọng đắc ý nói: "Ta cự tuyệt hẳn chính là để bức hẳn hẳn phải cùng Thâm Mạt Hoàn đối phó với hành động của bọn ta; huống chi hẳn chính là một trong ba người mà đại tiểu thư muốn trừ khử, bọn ta làm sao có thể cô phụ kỳ vọng của đại tiểu thư đối với bọn ta được chứ."

Từ Tử Lăng đột nhiên dời mắt khỏi dòng ngựa xe xuôi ngược trên đại lộ, nhìn xéo qua bên kia đường.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Phía trước có phục binh à?"

Từ Tử Lăng không đáp lời gã, bước vào lối đi dành cho khách bộ hành, đi được khoảng hai chục bước rồi mới xòe bàn tay ra, cho thấy một mảnh giấy nhỏ, cười nói: "Đây là tin tức do Sư Phi Huyền gửi đến."

Khấu Trọng cố nén không quay đầu nhìn theo bóng người do Sư Phi Huyền cải trang ra vừa bỏ đi, không nhin nổi sự bội phục: "Lợi hại thật! Ngay cả ta cũng không nhìn ra hai người lên trao đổi tin tức thế nào, đừng nói là kẻ khác! Hà hà...!"

Từ Tử Lăng không thềm đến ý đến gã, lợi dụng người đi đường đông đúc che khuất, lén đọc nhanh qua, rồi trân trọng xếp tờ giấy đầy những nét chữ thanh lệ của Sư Phi Huyền cất

vào ngực áo, rồi bảo Khấu Trọng: “Phi Huyền không liên lạc được với Chúc Ngọc Nghiên, mục cũng không lưu lại ám ký trong phòng như đã ước định.”

Khấu Trọng thất thanh la lên: “Cái gì?”

Nét mặt Từ Tử Lăng lộ sắc trầm trọng, gã nói: “Phi Huyền nói rằng nàng phải lập tức đi tìm Chúc Ngọc Nghiên, yêu cầu bọn ta cứ để việc Thạch Chi Hiền cho nàng xử lý. Đại khái là nàng sẽ không quay về kịp, cho nên bọn ta nhất thiết nên lưu lại trong cung, đó chính là nơi an toàn nhất đối với bọn ta hiện giờ, vì cho dù Bái Tử Đình có hiểm độc đến đâu, cũng không dám để bọn ta bị giết trong cung. Ôi! Vì nàng hiểu rõ thương thế của bọn ta nên mới nói thẳng ra như thế!”

Khấu Trọng rung động, không có Sư Phi Huyền chủ trì, một mình Âm Hiến Hạc thật không đủ sức đối phó với lực lượng địch nhân chưa rõ thật lực thế nào. Bọn gã hiện giờ chỉ có thể dùng mưu thủ thắng, chứ nếu trực diện giao phong lấy cứng chống cứng, chỉ sợ cả hai khó toàn tính mệnh, lại còn liên lụy đến Điệp công tử (Âm Hiến Hạc).

Khấu Trọng cười khổ: “Ta bắt đầu thấy có chút hối hận ban nãy đã sớm cự tuyệt hảo ý của Hồ Diên Kim.”

Cảnh giới “tĩnh trung nguyệt” của Từ Tử Lăng hoàn toàn tiêu tán, sự an nguy của Sư Phi Huyền cùng với sự sanh tử của bản thân đã tạo nên cho gã một áp lực nghiêm trọng, nhưng cũng đã kích thích đấu chí của gã trời dậy. Gã thấp giọng bảo Khấu Trọng: “Người cần phải thuyết phục được Khả Đạt Chí, nếu không bọn ta chết chắc.”

Gã vốn phản đối nói cho Khả Đạt Chí biết nghi ngờ của họ, nhưng bây giờ không còn cách chọn lựa nào nữa. Khấu Trọng đồng ý nói: “Bây giờ chỉ đành tùy cơ hành sự, xem Khả Đạt Chí là rỗng hay rắn, phía Thạch Chi Hiền thế nào?”

Từ Tử Lăng nói: “Có lẽ chỉ đành tùy cơ hành sự.”

Nói đến đây, hai gã đều cảm thấy có kẻ theo dõi mình.

Kẻ này đi theo họ lúc nhanh lúc chậm, cho nên khiến hai gã đều sinh nghi, biết là có cao thủ theo họ. Chỉ cần tiến vào một cự ly và góc độ nào đó, thì họ có thể tung đòn tấn công như sấm sét. Nếu hai gã chưa bị thương, bọn gã có thể ung dung ứng phó, thậm chí sau khi kẻ địch ra tay mới quyết định phản công. Nhưng bây giờ thì không thể nữa rồi. Hai gã khẽ chạm vai nhau.

Khấu Trọng được Từ Tử Lăng truyền chân khí vào, cơn đau được kìm chế, gã xoay người nhanh như gió về phía sau. Thì ra người đó chính là Liệt Hà, chỉ thấy hai mắt y hấp háy, rồi cười ha hả nói: "Xin chào hai vị đại ca, tại hạ tưởng rằng đến muộn, bây giờ gặp được hai vị mới yên tâm. Vậy huynh đệ chúng ta cùng đi gặp mỹ nhân!"

Hai gã thầm mắng trong lòng nhưng chẳng còn cách nào. Họ biết rằng y đã dùng thủ pháp cao minh để thăm dò mình. Nếu lúc này bọn gã dùng bất biến ứng vạn biến thì vẫn có thể giữ được bí mật, tuy bây giờ chưa lộ hết, nhưng đã bị đối phương thấy vẫn còn bị nội thương, chả trách nào tên tiểu tử này lại đắc ý đến thế. Khấu Trọng cố dằn cơn phẫn nộ, thản nhiên nói: "Liệt huynh có phải vừa mới gặp Đại Tôn cho nên đến muộn không?"

Liệt Hà hơi chùng hứng, xem ra rất có thể Khấu Trọng đã nói trúng, y chen vào giữa hai người, cười nói: "Thiếu soái nói đùa rồi! Lúc này ta chỉ vì tìm kiếm quà tặng, cho nên chạy đến khố. Các người xem!"

Rồi từ trong tay áo lột ra một chiếc hộp gấm dài khoảng nửa thước theo hình long phụng.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn hộp gấm nhưng lòng lại nghĩ chuyện khác. Liệt Hà nhập bọn với bọn gã trên quảng trường cuối cùng vào cung, xem như có vẻ là trùng hợp, nhưng hai gã lại biết có ẩn tình khác. Rất có thể cho thấy đám người Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn cùng với đám người Thâm Mạt Hoàn, Hồ Diên Kim, Hàn Triều An không liên quan gì với nhau trong vụ ám sát họ. Có nghĩa là việc ai nấy làm. Đạo lý rất đơn giản, bởi vì Liệt Hà đi chung với họ đoạn đường này, chắc chắn sẽ khiến cho bọn Thâm Mạt Hoàn không thể nào tấn công bọn gã khi vào cung, chỉ đành chờ bọn gã xuất cung mới thực hiện. Giả sử Liệt Hà biết hai gã đưa ra kết luận như vậy khi thấy y đi cùng thì sẽ rất hối hận.

Khấu Trọng hỏi: "Món quà lần trước là thần kỳ bí phổ, không biết lần này lại là bí phổ con bà gì nữa?"

Liệt Hà nói: "Khi gặp Tú Phương tiểu thư, tại hạ sẽ giải câu đố." Rồi cười hì hì cất hộp gấm vào.

Cửa cung đã ở phía trước.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, đều có cảm giác con đường Chu Tước giả ở đây còn khó đi hơn con đường Chu Tước thật ở Trường An cách xa vạn thủy thiên sơn.

Đêm nay có phải sẽ là đêm cuối cùng của bọn gã không?

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>